

— Добъръ день, му казалъ прѣдводителтъ на гърцитѣ, царь Одисей. — Ние едва се спасихме живи на този островъ. Молимъ, приеми ни и ни нахрани, съ каквото можешъ . . .

Вмѣсто отговоръ, страшниятъ едноокъ великанъ се засмѣлъ тѣй силно, сѣкашъ грѣмотевица разтриса земята, и казалъ:

„Не искамъ никого да зная, освѣнъ себе си. Кои сте вие? Па не искамъ и да ви зная. Струва ми се, че сте доста вкусни, ако ви изямъ! . . .

И въ тази минута едноокиятъ великанъ протегналъ своята огромна рѣка, хваналъ двама гърци и за единъ мигъ ги глътналъ цѣли . . .

Страхъ ужасенъ обзело царя Одисея и другаритѣ му при тази гледка, но нищо не могли да направятъ. Великантъ завелъ овцитѣ и ги затворилъ въ своитѣ пещери. Тамъ завелъ той и пжтницитѣ.

— Азъ ще ви изямъ двама по двама всѣки день, казалъ той и злобно се усмихналъ. А тебе, казалъ той на царя Одисея, за дѣто се осмѣли да разговаряшъ съ мене, ще те изямъ най-послѣденъ!

Той легналъ на земята въ пещерата и заспалъ.

— О, мъдрий ни царю Одисею, замолили се нещастнитѣ гърци. Кажи ни, какво да правимъ?

— Стойте, не се отчайвайте! казалъ царь Одисей. Азъ намислихъ една хитра шега. Ние ще бждемъ спасени.

Когато се събудилъ великантъ, царь Одисей му казалъ:

— Тебе се всладиха моитѣ другари; но сега азъ ще те нагостя съ друго нѣщо — много по-вкусно. На, пийни си отъ нашето, чисто гроздово вино! Това още повече ще ти се хареса!